

De bon matí

Albada a veus soles

L'alba somriu;
canta lo gall;
fresca rosada
ruixa la vall.

Bell rossinyol
deixa son niu;
canta l'albada,
trina expressiu.

De matinet,
dolç és l'airet
del fèrtil camp.

Nines galanes,
les palles blanques
amb goig deixau!

Pel camp florit,
deixau el llit!

Son calze púdic
la flor esclata,
i el manso rec sa pulcritud
[retrata.

Salva, amatent,
el barb rogent,
el remolí de la brument
[cascata,
on s'emmiralla lo rosat orient.

Tras de la lloca
corre canyula
tendra pollada que sens treva
[piula;

i en l'estany l'oca
gaia es rabeja,
i, estarrufada de plaer,
[cloqueja.

Tórtora viuda
plora en l'obaga;
dolça afalaga
l'aura a les flors;
Ninetes, doncs, veniu;
veniu, que en mig del bosc
l'oreig de bon matí
inspira amor als cors.

Tan bon punt prop la pleta
sona el tosc rabaquet,
surt la blanca cabreta,
surt el roig vedellet.

Guatlles i llebres
poblen l'obaga,
on tímida vaga
l'aire dolcet:
mentre a sa aimada
canta un pastor
rústica albada,
troba d'amor.

—"Nina garrida,
romp ta dormida
i ou mon amant transport,
que en ta bellesa
l'ànima presa,
busca en tos ulls conhort.
Calma mon fer neguit.

Ai! que t'estimo
com de l'oreig el mimo
ama el roser florit,
com la papalloneta
ama el sol escarit.